

Mops čmelákem

Bella Swift

 P R E S S

Mops čmelákem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Bella Swift

Mops čmelákem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mops Čmelákem

Bella Swift

© P R E S S

Kapitola první

„Pojďme si hrát!“ zaštěkala Peggy poté, co donesla na zahradu k tatínkovým nohám tenisový míček. Jemu to znělo jenom jako pouhé „haf“, ale Peggy doufala, že když bude dostatečně vrtět svým zakrouceným malým ocáskem, tak to pochopí.

„Promiň, Pegs,“ řekl tatínek a podrbal mopsí slečnu za jejími

Obsah

<i>Kapitola první</i>	5
<i>Kapitola druhá</i>	22
<i>Kapitola třetí</i>	40
<i>Kapitola čtvrtá</i>	57
<i>Kapitola pátá</i>	76
<i>Kapitola šestá</i>	90
<i>Kapitola sedmá</i>	109
<i>Kapitola osmá</i>	131

svěšenými oušky. „Musím posbírat jahody.“ Zatočil šťavnatou jahůdkou u stopky a dal ji do misky.

Tatínek byl na svoji zahradu opravdu pyšný. Když svítilo sluníčko, trávil tam spoustu času. Buď plel, sekal trávu, nebo zaléval svoje ovoce a zeleninu. Peggy měla přísný zákaz hrabat díry mezi řádky s rostlinkami. A to i přes to, že tam byla úplně ideální hlína, do které by se dala zahrabat kost. Pejsek přece nikdy neví, kdy dostane na něco chuť...

Peggy běžela se svým míčkem a zahlédla Tygříka, pruhovaného zrzavého kocoura, který bydlel vedle. Opaloval se na zahradě na střeše kůlny.

„Hej, Tygříku,“ zavolala na něj s nadějí v hlase. „Chceš si...“

„Ne, nechci si s tebou hrát, Prasečí ocásku,“ přerušil ji, otevřel svoje zelené oči a zlostně se na ni podíval.

„Dávám si šlofíčka. Nebo alespoň se o to SNAŽÍM.“ Tygřík si protáhl svoje chlupaté zrzavé tělo, přetočil se a znova usnul.

Peggy si povzdychla. Tygřík byl takový bručoun.

„Já si s tebou budu hrát, Peggy,“
zavolal někdo svým tichým hláskem
z druhé strany zahrady.

Peggy se vydala přes trávu kolem
záhonu, kde kvetly levandule,
hložíčky a skalníky. Šla rovnou
k dřevěné králíkárně.

„Ahoj Coco,“ řekla a přitiskla svůj
černý plochý čumáček k pletivu, aby
pozdravila černo-bílého králíčka,
který byl v kotci.

„Pojďme hrát *Hádej co*,“ navrhla
Coco.

„Jasně,“ řekla Peggy. Coco
chtěla hrát pokaždé *Hádej co*.

„Můžeš začít.“

Králíček zaškubal čumáčkem.

„Moje malé očičko, vidí něco, hádej co. Začíná to na M...“

„Je to mrkev?“ hádala Peggy.

„Ano!“ řekla Coco a vypadala překvapeně. „Jak jsi to věděla?“

„Šťastná náhoda,“ odpověděla Peggy. Většinou to totiž byla mrkev. Nebo ředkvička. Nebo sláma. Coco za to nemohla – moc toho k vidění uvnitř kotce nebylo.

„Mám něco dalšího,“ řekla Coco a zatřepala svým huňatým ocáskem.

„Moje malé očičko, vidí něco, hádej co. Začíná na C...“

„Celer,“ hádala Peggy.

„Ne,“ řekl králíček. „Je to Chloe!“

Peggy se otočila kolem dokola a uviděla Chloe, Ruby a Finna, kteří vešli na zahradu dveřmi na terasu. Děti dorazily ze školy domů! Peggy nadšeně štěkala a utíkala hned za Chloe. Její nejlepší kamarádka ji už čekala s otevřenou náručí.

Peggy milovala všechny tři děti z rodiny. S Chloe ji však hned od začátku pojilo speciální pouto.

„Když jsem byla ve škole, tak jsi mi moc chyběla, Peggy,“ řekla Chloe a pohladila Peggy po jejím světle hnědém kožíšku.

„Ty jsi mi taky chyběla,“ odpověděla Peggy a olízla své kamarádce tvář.

I když Peggy řekla: „Ty jsi mi taky chyběla,“ tak Chloe slyšela jen štěkání.

„Máme tu něco k jídlu, tati?“ zeptal se Finn, starší bratr Chloe. Byl stejný jako Peggy, měl POŘÁD hlad.

„Čerstvě natrhané jahody,“ odpověděl tatínek, který se zrovna

postavil a z kolen si otřepával hlínu. Přišel k terase a nabídl dětem miskou s ovocem. „Jak bylo ve škole?“

„Na konci pololetí máme přírodopisnou besídku,“ řekla Chloe a nabídla si jahůdku. „Na projektu pracuji s Ellie a Hankou.“

Peggy věděla, že to jsou nejlepší lidské kamarádky Chloe.

„Co budete mít za projekt?“ zeptala se Ruby, mladší sestra Chloe. Rty měla obarvené šťávou z jahod.

„Ještě jsme to nevymyslely,“ odvětila Chloe. „Příští víkend sem přijdou, tak to dáme nějak dohromady.“

„Já jsem postavil na besídku támhleto,“ pronesl Finn a ukázal

na robota v zahradě. „Dostal jsem za to jedničku s hvězdičkou.“

Peggy se podezřívavě podívala na robota. Měl pohybuující se ruce, které byly poháněny sluneční energií. Měl strašit ptáky, stejně jako strašák. Ale strašil i pejsky.

„Taky bych chtěla dostat dobrou známku,“ řekla Chloe. Položila ruce Peggy na uši a zašeptala: „Až vyrostu, tak bych chtěla být veterinářkou. Na to musím být dobrá v přírodopisu.“

Slyšela jsem to, pomyslela si Peggy. A to i přes to, že jí Chloe zakryla uši. Peggy nesnášela veterináře, nechtěla tam chodit. Většinou dostala nějakou

injekci. I když Chloe milovala nadevše, nedokázala pochopit, proč chce její kamarádka dělat tak příšernou práci. Chloe byla až moc hodná na to, aby byla veterinářkou.

Tatínek si s dětmi pochutnával na jahodách a společně vymýšleli Chloe nějaké nápady na přírodopisnou besídku.

„Můžeš postavit robota, stejně jako já,“ nadhodil Finn.

Ne! pomyslela si Peggy. Jeden strašidelný robot stačí.

„Jasně!“ vykřikla Ruby. „Udělej nějakého robota, který dokáže dělat úkoly.“ Zakousla se do jahody a šťáva z ní jí stékala po bradě.

Peggy úplně slintala, když se dívala na děti, které jedly. Zakňučela. Doufala, že dostane nějakou svačinku.

„Chceš taky jednu, Peggy?“ zeptala se Chloe a dala jí jahodu.

